

Николай Райнов

Жерав и чапла

Руска приказка

Едно време жеравът и чаплата си съградили по една хижа от двете страни на голямо блато. Хижите им били от суха тръстика. Не знам дали блатото било много голямо или хижите много малки, но от едната хижа другата се не виждала. Техните обитатели се срещали понякога из блатото, когато тръгнат да си търсят храна.

По едно време на чаплата омръзнало да живее сама.

– Време е да се омъжа – рекла тя. – Ще ида при жерава: той ще ми стане мъж. Той ми е лика-прилика.

И тя тръгнала. Цап-цап, цап-цап – право през блатото. Тук клъв-не рибка, там – друга. Поспре се, застане на един крак, та погледа. А блатото голямо – не се изгазва.

Най-сетне стигнала до отсрещния бряг. Гледа – жеравът си седи край хижата и пуши лула.

– Добър ден, Жераве – му казва тя. – Приемаш ли гости?

– Заповядай, Чапло, заповядай – отвърща ѝ той. – От гости никой не бяга.

Влиза чаплата в хижата и сяда. От дума на дума тя му казала защо е дошла.

– Хайде да се оженим – рекла. – По-добра булка от мене не можеш намери. Лика-прилика сме си.

Жеравът помислил малко, смукнал от лулата, помислил пак, па отвърнал:

– Не може, Чапло. Ти не си мома като за мене. Все пепеляви рокли носиш, а аз не обичам пепелявия цвят. Па и не ядеш, каквото се намери, а искаш все риба. Мъчно ти се угажда. Не ще мога да храня такава жена.

Чаплата се разсърдила и си отишла, без да каже вече дума. Но в то време жеравът се размислил. Той си казал:

– Омръзна ми тоя самотен живот. Няма с кого дума да разменя. Много глупав излязох, че не взех съседката Чапла. Тя беше мома тъкмо за мене: благородна, богата, хубавица. Я да вървя да я потърся!

И тръгнал жеравът, засукал си мустаците, оправил си калпака, па поел през блатото. Флок-флок, флок-флбк – върви и си пуши лулата. Поспре се тук-там, лапне една жаба, схруска я, па смукне от лулата. Нали му са дълги краката – скоро прецапал блатото. Гледа – хижата на чаплата затворена. Завесите на прозорците спуснати. Дали си е в къщи?

Застанал жеравът пред хижата и се поизкашлял. Никой не се обадил. Постоял, па потропал на вратата.

– Кой е? – запитала чаплата.

– Аз съм, съседке Чапло. Ида ти на гости. Посрещаш ли?

– Заповядай – рекла чаплатата студено и отворила вратата. Влязъл жеравът. Седнал. Заприказвали се, изпили по едно кафе и той подхванал.

– Дошъл съм – рекъл – да ти се извиня, съседке. Глупост направих, като се не съгласих да се ожена за тебе. Моля ти се, вземи ме за мъж. Ти си мома като за мене: добре ще си живеем.

Но чаплатата казала гордо:

– Не, съседе, не съм съгласна. Ти носиш все черни дрехи, сякаш се връщаш от погребение. Па и тютюн пушиш, а аз не му обичам миризмата. Не си мъж като за мене: на кокили ходиш. Хората ще ни се смеят, като ни видят. Не ща те. Върви си!

Жеравът си отишъл засрамен. Той си дори поплакал по пътя – толкова му станало тежко на душата. Но ето че чаплатата се поразмислила.

– Сбърках – рекла си на ума, – като изпъдих съседа-ерген. Къде ще намеря по-добър мъж от него? Нищо, че му са дълги краката. Когато тръгнем на разходка, той ще носи децата. А пък дето пуши, и то не е грях: всички мъже пушат.

И тя се запътила към хижата на жерава – да му иска прошка. Стигнала там. Жеравът я посрещнал доста студено, защото бил ядосан. Тъкмо преди това били играли на карти с щъркела и той изгубил две жълтици. Па го било яд и на чаплатата, че го изпъдила.

– Какво искаш? – запитал.

Чаплатата му се извинила и му казала, че е размислила и се кае за думите си.

– Съгласна съм – рекла – да се омъжа за тебе. И зестра имам.

– Махай се оттука! – викнал жеравът. – Нито ти ми трябваш, нито зестрата ти. Да не съм те видял вече!

Чаплатата си отишла – и засрамена, и ядосана, и оскърбена. Додето цапала през блатото, на жерава дошъл друг ум.

– Голям глупак съм – казал си той. – Такава хубава и богата мома изпуснах. Потънал съм в дългове – няма как да си оправя сметките. Па и живее ли се самичък? Ще отида при госпожица Чапла, ще падна на колене пред нея и ще я помоля да ме вземе.

Дигнал се той – и право към хижата. Но чаплатата го изхокала и изпъдила.

Оттогава насам чаплатата и жеравът се търсят постоянно да се сгодят, а все още не са се оженили.

КРАЙ

© Николай Райнов

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2008

Публикация:

Николай Райнов. Приказки от цял свят

Второ издание

Съставителство и редакция: Богомил Райнов

Литературна група V. Тематичен номер 2587

Редактор на издателството ЛИЛИЯ ИЛИЕВА

Художник ЛЮБЕН ЗИДАРОВ

Художник-редактор ВАСИЛ ЙОНЧЕВ

Макет и технически редактор ТОМА СТАНКУЛОВ

Коректор НАТАЛИЯ КАЦАРОВА

Дадена за набор 18. III. 1972 г. Подписана за печат 30. IX. 1972 г. Излязла от печат 20.

XII. 1974 г. Формат 58×84/18 Печатни коли 44,50. Издателски коли 36,93. Тираж

50,125. Цена 3,60 лв.

Издателство „Народна култура“ – София, 1974

ДПК „Димитър Благоев“ – София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4847>]